FICTION CONNECTION

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

William Boyd

# Luna lui Gabriel

Traducere din limba engleză și note de
Alunița Voiculescu

3
TREI

Editori:
Silviu Dragomir
Magdalena Mărculescu
Vasile Dem. Zamfirescu

Redactare:
Alexandra Niculescu

Design și ilustrație copertă: Tudor-Gabriel Motroc

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Gabriel Tudorie

Corectură:
Dorina Lipan

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României**
**BOYD, WILLIAM**
**Luna lui Gabriel** / William Boyd ; trad. din lb. engleză și note de Alunița Voiculescu. - București : Editura Trei, 2026
ISBN 978-606-40-3391-8

I. Voiculescu, Alunița (trad. ; note)

821.111

Titlul original: Gabriel's Moon
Autor: William Boyd

Copyright © William Boyd, 2024

Copyright © Editura Trei, 2026
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN: 978-606-40-3391-8

*Pentru Susan*

*Leproși ai Lunii*
*cu toții magic îmbolnăviți*
*venim printre voi*
*nevinovați*
*de rănile noastre luminoase.*

**Mina Loy**

*De la un punct încolo, nu mai există cale de întoarcere.*
*Acela e punctul ce trebuie atins.*

**Franz Kafka**

# Prolog

Oxfordshire
1936

Gabriel se uită atent la felul în care mama lui îi aprindea lumina de veghe de lângă pat. Era un ritual important pentru el, însemna ordine și pace. Fitilul lumânării bondoace se aprinse și femeia așeză cu grijă globul de sticlă deasupra lui, apoi suflă să stingă bățul de chibrit folosit. Luna — lumina lui de veghe era un glob lunar din sticlă — strălucea cu pulsația blândă și tremurată a flăcării care se domolea treptat. În micul peisaj lunar sclipeau gravate lanțuri muntoase, deșerturi și cratere produse de meteori. Gabriel nu putea să adoarmă fără lumina de veghe aprinsă pe noptieră: amestec de aur și cenușiu, o lume la fel de familiară pentru el ca grădina de lângă casă.

— Gata, dragostea mea, spuse mama, așezându-se pe marginea patului. Luna lui Gabriel, totul e bine în lume.

— De ce nu e lună plină în fiecare noapte? întrebă el. Nu înțeleg.

— Nici eu. Dar trebuie să existe un motiv pentru asta. Unul astronomic, presupun. O să ne uităm mâine în enciclopedie.

Gabriel mai pusese și altădată întrebarea și primise răspunsuri la fel de nesatisfăcătoare.

— Tati e pe Lună? întrebă el.

— Nu. Tati e în rai. Nu e același lucru.

— Poate că Luna *este* raiul, spuse el.

— Atunci înseamnă că într-o bună zi ne vom afla cu toții împreună pe Lună, alături de el.

Răspunsese în felul acela spontan și sigur al ei, de parcă totul pe lumea asta ar putea fi de înțeles, cumva, numai să vrei asta. Apoi se aplecă deasupra lui să îl sărute pe obraz. El îi adulmecă parfumul, apa aceea de lavandă pe care o folosea și care nu reușea să acopere mirosul de fum de țigară, veșnic lipit de ea. Mama lui fuma tot timpul.

— Sefton zice că nu există rai, spuse Gabriel.

Fratele lui mai mare, care era la internat, îmbrățișase de curând și cu mare ardoare ateismul, la vârsta de paisprezece ani.

— Și mai spune că nici Dumnezeu nu există.

— Ei bine, asta e doar părerea lui Sefton. Fiecare poate avea o părere, dar să nu uităm că Sefton poate fi uneori cam caraghios, ca să nu zic de-a dreptul prost.

— Chiar nu există Dumnezeu? întrebă Gabriel, ușor tulburat de această idee.

— Nici să nu te gândești la asta, conașule Gabriel Dax! îi replică hotărât mama lui. Mâine ai școală. Și lucruri mai importante la care să te gândești.

Se ridică în picioare și aranjă cu scrupulozitate pătura pe copil.

— Și acum, la culcare, dragul meu băiat! Vom fi cu toții împreună cu tati, pe Lună, mult mai repede decât crezi.

Stinse veioza de pe noptieră și camera căpătă familiara strălucire lunară. Îi mai trimise un sărut de departe, din vârful buzelor, apoi închise ușa încet în urma ei. Gabriel se răsuci pe o parte să-și privească strălucitoarea

lampă de veghe. Într-o bună zi se va duce pe Lună și-l va găsi pe tatăl său, își spuse. Da, da, chiar așa va fi…

Îl trezi mirosul de fum, dar nu de fum de țigară. Semăna cu fumul de foc și îl usturau ochii. Ce se întâmpla? Camera era încețoșată de fum, iar Luna lui căpătase un nimb tremurător și scămoșat. Coborî din pat și deschise ușa — dar se dădu repede înapoi. Flăcări portocalii dansând peste tot, vesel. Vălătuci mari și turbulenți de fum, ridicându-se pe casa scărilor dinspre parter; pături groase de fum cenușiu agățate de tavan. Își acoperi nasul, trăgându-și bluza de la pijama peste față, și coborî cuprins de panică treptele. La parter, ardea totul sau cel puțin așa i se părea lui — unde era mama?

Alergă în salonul cel mare și o văzu prăbușită cu fața în jos în dreptul dulapului cu băuturi. Covoarele persane din jurul ei ardeau năprasnic, mistuite de flăcări mici și identice care se hrăneau din densa lor țesătură.

— Mami! țipă el.

Dar mama nu răspunse.

Apoi se prăbuși o bucată de tavan, cu un zgomot răsunător, și aerul fierbinte se năpusti în sus prin gaura zdrențuită, hrănind guri noi de foc de la etajul de deasupra. Se crispă la atingerea valului de căldură pe frunte, simțindu-și părul uscat și aspru, gustând din fumul fierbinte ce îi lipea cenușă în gât.

Se lăsă în genunchi lângă corpul mamei sale și îi scutură brațul. Nimic. O prinse de umăr și o răsuci cu greutate.

Când îi zări ochii pe jumătate deschiși știu că murise. Oare cum de știa astfel de lucruri? Îi atinse fața frumoasă.

— Mami! țipă el din nou. Mami, nu mă părăsi!

Apoi a cedat una dintre grinzile mari ale salonului și Gabriel a fost izbit de valul de căldură ca de cuptor care îl cuprinsese. Simți miros de pârlit dinspre părul și sprâncenele lui, miros acru și înțepător. Simți cum îi ard trosnind fruntea și obrajii, prăjiți în furtuna de foc.

Se transformă într-un animal. Fuga rămăsese singura lui opțiune de supraviețuire. Alergă înspre ușa din spate a bucătăriei, dar era încuiată. Oare unde era cheia? Unde țineau cheia aia? Simțea dogoarea învăluindu-i spatele, înfășurându-se în jurul lui, apucându-l de pijama și scorojindu-i-o. Încercă să deschidă zăvorul geamului din ușa vitrată, dar era înțepenit. Trase mai aproape de el măsuța pe care se afla telefonul, urcă pe ea și, stând în genunchi, ridică receptorul pentru a-l folosi ca pe un ciocan, lovind mânerul zăvorului. Acesta din urmă cedă și geamul se deschise. Aerul minunat de rece al nopții îi adie pe fața înfierbântată. Aruncă telefonul pe fereastră și se cățără după el, târându-se afară fără să se gândească la altceva — nu voia să ardă de viu. Se prăbuși pe bordură și se rostogoli cu toată puterea peste frunzele și țărâna umedă, apoi se ridică și ieși împleticit de pe peluza din spatele casei.

Alergă până la iazul cu pești și se ghemui în spatele lui, de parcă apa aceea tulbure ar fi putut să-l protejeze în vreun fel, și se uită înapoi către casă, casa familiei Dax, Yeomanswood Farm. Flăcările o cuprinseseră cu totul, acoperișul din paie ardea intens, cu un foc dens de parcă înăuntru ar fi explodat bombe puternice și urlătoare. Păru că trecuseră doar câteva clipe până când întregul acoperiș se prăbuși, cu un bufnet înfundat, iar casa lor cu două niveluri deveni un rug uriaș cu un singur nivel, ca și cum

flăcările ar fi fost alimentate cu cine știe ce combustibil rar ce le făcea să urce până la cer și să îl încălzească pe el chiar și de la atâta distanță, colorând iazul în portocaliu.

Apoi auzi clopotele ca de oraș de jucărie ale mașinilor de pompieri și le văzu luminile în timp ce goneau dinspre drumul de Witney. Sefton era în siguranță la școală — poate că ei o vor salva pe mami, se gândi Gabriel, în zadar, pentru că știa, mai presus de orice îndoială, că mama lui era deja moartă, mistuită de foc, plecată să-l regăsească pe tatăl lui acolo sus, pe Lună.

Își ridică privirea spre cer, nefericit și speriat, în căutarea lunii, dar noaptea era înnorată și o ascunsese de el. Unde era luna lui Gabriel? Un urlet de durere și mare suferință izbucni din plămânii lui mici și înfierbântați, neînțelegerea luptându-se cu o amară claritate. Cum de se întâmplase așa ceva? Ce se va alege de el acum? Cum va putea să-i întâlnească vreodată pe mami și pe tati acolo sus, pe Lună?

# Partea întâi

Léopoldville
London
Madrid
Cádiz

1960–1961

# I.
# Dictatorland

Era o zi fierbinte și umedă de august în Léopoldville, în Republica de curând independentă Congo. Gabriel Dax se uită pe deasupra imensului și opacului fluviu Congo, către Brazaville, orașul aflat pe malul celălalt, la mulți kilometri depărtare, cu clădirile estompate până la disoluție într-o formă nedefinită, din cauza vălului de pâclă dat de căldură și de distanță, precum o cetate mitică pe fundalul unui portret renascentist. Fluviul avea o nuanță verzuie de bronz, chiar dacă cerul era senin, de un albastru-deschis. Congo era o apă adâncă și, indiferent de cerul de deasupra, albastru-azuriu sau gri-întunecat, nu își schimba niciodată cu totul culoarea.

Gabriel stătea în picioare pe bulevardul aglomerat care se întindea de-a lungul cheiurilor, în mijlocul vacarmului ca de bâlci provocat de motoarele turate ale vehiculelor, de claxoane, strigăte şi fluierături. Cât de lat o fi fost Congo aici? se întrebă el nesigur, propunându-și să afle un răspuns cât mai exact. Poate cincisprezece kilometri, poate douăzeci şi cinci? Mai degrabă un lac decât un râu mare, se gândi în timp ce se uita la traficul aglomerat și neobosit — pescari în canoe înguste, din lemn, bărci cu motoare bâzâind, feriboturi robuste și greoaie navigând înainte și înapoi între cele două capitale gemene, ridicate față în față, pe malurile opuse ale fluviului.

Se uită la ceas. Ajunsese devreme pentru că avea emoții. Thibault propusese acest punct neutru pentru întâlnire, nu hotelul unde l-ar fi putut observa cineva cum urcă într-o mașină guvernamentală. „Coboară pe chei, așteaptă lângă arborele acela mare de frangipani de pe strada Victor Hugo", îi spusese Thibault, „o să vin să te iau de-acolo la ora 3 p.m." Gabriel aștepta la umbra zdrențuită a arborelui, în briza călduță și umedă, aproape lichidă, se gândi el, care îi mângâia părul, și în mirosul florilor scăldate în soare, foarte prezent, și dens, intens, aproape palpabil. Mai mulți bișnițari și vânzători ambulanți încercaseră să îi vândă pixuri, piepteni, brelocuri, amulete, șireturi de pantofi, ceasuri de mână, fructe și dulciuri, fără niciun succes, dar acum i se făcuse sete. Era o vreme perfectă pentru o bere rece. Își lăsase pe jos, între picioare, geanta din piele, în care ținea reportofonul, și deja regreta că alesese să-și pună cravată. Totuși nu ți se întâmplă în fiecare zi să iei interviu unui prim-ministru. Arăta destul de elegant, își spuse el, în cămașa lui albă cu mânecă scurtă, din material Aertex, pantalonii din flanelă subțire, gri, și pantofii Brogue, din piele întoarsă, atent periați — exact ca un jurnalist serios și foarte responsabil, care lucrează la un ziar național britanic.

Apoi văzu mașina neagră, un Citroën DS, venind încet către el, pe bulevard. Se opri o secundă și portiera din spate se deschise. Își ridică geanta și se strecură înăuntru. Pe bancheta din spate îl aștepta Thibault; la volan se afla un soldat. Mașina porni din nou, iar el și Thibault își strânseră mâinile. Se întâlniseră cu două zile în urmă, la cină, la hotelul Memling. Thibault N'Danza era un vechi prieten de-ai lui din facultate, medic, ajuns acum ministrul Sănătății din guvernul noului stat. Thibault fusese cel care venise cu propunerea și apoi